

Fitxa tècnica

Guió Sergio G. Sánchez (novel·la: Luz Gabás) **Fotografia** Xavi Giménez **Música** Lucas Vidal **Interpretació** Mario Casas, Adriana Ugarte, Macarena García, Alain Hernández, Berta Vázquez, Emilio Gutiérrez Caba, Celso Bugallo, Laia Costa, Fernando Cayo, Ramón Agirre, Emilio Buale **Durada** 163 min **Gènere** Drama, romanç **Llengües** Espanyol

Sinopsi

És 1953 i Kilian abandona la muntanya d'Ozca per iniciar, al costat del seu germà, el viatge cap a Fernando Poo, una terra llunyana i exòtica a la Guinea Equatorial, antiga colònia espanyola. Allà l'espera el seu pare, veterà de la finca Sampaka on conrea un dels millors cacaos del món. A la colònia descobriren la lleugeresa de la vida social en comparació amb una Espanya encotillada i gris, viuran els contrastos entre colons i nadius i coneixeran el significat de l'amistat, la passió, l'amor i l'odi. (FilmAffinity)

Crítica

Els records són el llegat de l'ànima. A la Guinea Equatorial, encara colònia d'Espanya a mitjans del segle XX, però a punt de viure les revoltes prèvies a la seva independència, molts espanyols treballaven i fins i tot naixien allà per més tard tornar després d'aquest moment conflictiu. A aquesta terra eternament verda i voluptuosa ens trasllada la novel·la *landscape* de Luz Gabás, explicada en dos espais de temps, un més recent i l'altre vist a través dels ulls de la Clarence, una jove que trobarà al diari del seu oncle Kilian un secret a revelar i per a això s'embarcarà en un viatge fins a Bioko, l'illa que antigament es va dir Fernando Poo i que alberga els fets que criden la seva curiositat després de la mort del seu pare Jacobo, també protagonista d'aquests llunyans moments ja oblidats per tothom.

En aquest context sociopolític ens situem per viure un drama romàntic com els d'abans. Amb aroma clàssica i deformada per la idealització del que l'ha viscut en primera persona i qui el recorda temps després. La llum daurada (bon treball del director de fotografia Xavi Giménez) del passat es diferencia de l'actual, menys idíl·lica i desplaent en la mateixa pluja torrencial de l'equador.

Amb cert aire academicista, és una pel·lícula gran, amb un gran pressupost (dins de les seves possibilitats), que llueix molt bé i realitzada amb molt d'ofici. **Fernando González Molina** fa un gran pas en la seva trajectòria amb aquest producte cridat a funcionar a taquilla malgrat la seva llarga durada i la seva correcció formal. Cal reconèixer i valorar de manera molt positiva una producció ambiciosa, de gran factura i de temàtica poc explorada en el cinema espanyol malgrat el seu interès cultural i històric. Des d'una mirada completament diferent podríem trobar alguns antecedents com *Misión blanca* de Juan de Orduña, encara que en el film que ens ocupa preval sobretot la seva història d'amor impossible. En les seves més de dues hores i mitja de durada passen moltes coses, la seva narració és novel·lesca i tot i que amb les seves significatives diferències argumentals agradarà al públic que va trencar els audímetres amb l'excel·lent sèrie també produïda per Atresmedia *El tiempo entre costuras*. El seu to sentimental evoca fins i tot aquest *leitmotiv* "biggerthanlife" a l'estil de, per exemple, *Memorias de África* de Sydney Pollack.

Esplèndid treball d'ambientació, localitzacions i decorats, un dels aspectes a destacar és la seva excel·lent música. La preciosa partitura de Lucas Vidal està present durant tota la pel·lícula, potser molt exposada i subratllant molts moments de la mateixa manera que passa amb el guió de Sergio G. Sánchez, molt efectiu però que tal com succeïa en els seus llibres per a *Lo imposible* o *El orfanato*, ambdues de Juan Antonio Bayona, estan molt acusats els moments dramàtics amb l'objectiu de fer més directa i accessible la narrativa. S'entén, per descomptat, encara que una mica més de contenció no li hauria anat gens malament. En el repartiment, grans noms com els de **Mario Casas** i **Adriana Ugarte**, encara que per a mi la gran revelació és Berta Vázquez, que interpreta l'amant ubi de Kilian: Bisila, el cor de la pel·lícula. La seva bellesa i la seva emotivitat justifiquen alguns dels millors moments.

La seva perspectiva conscient però menys crua del que es podria esperar de l'hostilitat en el tracte cap als originaris de l'illa per part dels colonitzadors o treballadors a les finques d'explotació agrícola i les seves corresponents respostes per part de la rebel·lió negra són episodis molt atractius de la pel·lícula, així com la comparació entre el fred nord d'Espanya dels cinquanta i l'exuberància dels paisatges africans. La inquietud de saber sobre la vida dels avantpassats, una reflexió encertada sobre la memòria i l'origen fan aquesta pel·lícula apreciable. És recomanable per a tot tipus d'audiències disposades a emocionar-se i sobretot a deixar-se portar per la recuperació d'aquests moments feliços, que encara que curts marquen la vida de les persones i fan que l'oblit sigui menys cruel manifestant-se presents i propers per molt que passi el temps i caigui la neu.

El Blog del Cine Español